

Det är sant, att personalen vid detektivafdelningen ofta anstränges hårt med arbete.

Detta gäller dock i första hand om öfverkonstaplarna vid afdelningen.

Det är emvidare sant, att detektivafdelningens lokaler utan öfverdrift kunna sägas vara mycket otillräckliga och dåliga.

Under årens lopp har efter hand och i den mån de lokala förhållandena tillåtit detta utvidgningar af detektivafdelningens lokaler företagits, men då samtidigt personalen vid afdelningen ökats är lokalfrågan ännu brännande.

Det torde vara själfklart, att de dåliga lokalerna svårast beröra dem, som mest arbete inom desamma, kommissarier, öfverkonstaplar och dem af personalen som hafva inre göromål.

De detektivkonstaplar, som hufvudsakligen arbeta med spaningar och vistas ute större delen af sin tjänstetid kunna gifvetvis icke komma att lida så mycket af de dåliga lokalerna som de, hvilka ha större delen af sin arbetstid förlagd dit.

Någon förbättring af lokalerna för detektivafdelningen kan icke gerna vara att emotse förr än Öfverståthållareämbetets Kansli flyttar från huset n:o 4 Myntgatan, och några tidsenliga lokaler kunna gifvetvis icke erhållas förrän det nya polishuset blir färdig.

Detektivafdelningens tjänsteåligganden kunna gifvetvis icke sammanliknas med patrulltjänstgöring af den uniformerade polisen, hvilket allt sker på tid.

Detektiven måste besitta stort intresse för sin tjänstgöring och detta intresse är för honom det drivande i arbetet, och är den detektiv, som saknar detta intresse, oduglig.

Han måste för att fylla sitt viktiga kall kunna utan klagan offra tid och bekvämlighet samt, om det är nödvändigt, halsa och t.o.m. sitt lif vid fullgörandet af sitt kall.

Den detektiv, som icke när som helst då det är behöfligt är färdig att tjänstgöra så långt hans krafter och förmåga räcker, är icke sitt kall vuxen och bör välja en annan verksamhet.

Samma skyldigheter som det åligger detektiven åligger det äfven hans förmän, hvilka det äfven åligger att så långt sig göra låter och efter bästa förstånd söka skydda sina underordnade från faror, der sådant låter sig göra och tillse att de icke onödigtvis öfveranstängas.

Detektivaafdelningens arbetstid kan icke begränsas till någon normalarbetsdag vare sig sex, åtta eller tolf timmars, ty fördringarna på uträttande af arbetet kunna icke förut beräknas, utan måste arbetet, när det erfordras, genast och ovilkorligen uträttas.

Ett uppskjutande i sådant hänseende är oftast lika med misslyckande.

Utän att brott föreligger har detektiven ofta sina medmänniskors rykte, ve och väl i sina händer, och skulle en detektivaafdelning, som saknar ordning och disciplin samt bryter mot tystlåtenhetens pligt, snart göra sig omöjlig och ovärdig.

Kan disciplinen upprätthållas genom tillrättavisningar, mildare och strängare, lämpade efter förhållandena, så utgör detta sätt på samma gång det är uppfostrande äfven en besparing af arbetskraft enär en något erfaren litet felande detektiv, som låter sig rättas, är att föredraga framför en okunnig nybörjare.

Hittills ha bestraffningar af detektiver meddelade af polisstyrelsen såsom suspension varit i det närmaste okända vid detektivaafdelningen.

Framställningar om ändring af tjänstgöring skola göras hos afdelningens föreståndare direkt, och eger den, som icke åtnöjes med hans behandling af saken, att deröfver klaga hos Polismästaren.

Det har aldrig hindrats någon att anföra klagomål då han der till ansett sig befogad, vare sig om behandling af ärende eller mot förmän.

Frågan om minskad vakttjänstgöring i fall sådan anses behöflig är gifvetvis beroende af tillökning af personal för detta ändamål och kan en sådan fråga icke afgöras förr än ökning begärts och beviljats

Stockholm den 17 December 1906.